DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

Fejléc: Hegyi Márta Grafika: Nagy Krisztina

1988. MÁJUS

ÁRA: 7,50 Ft

a Magyar Úttörők Szövetségének
lapja, 3—7 éves gyerekeknek.
Kiadja az Ifjúsági Lap- és
Könyvkiadó Vállalat.
Felelős kiadó:
dr. Király G. István.
Kiadóhivatal:
Bp., Révay u. 16. 1374.
Telefon: 116-660
880032 Kossuth Nyomda, Budapest
Felelős vezető:
Bede István vezérigazgató
Terjeszti a Magyar Posta.
Előfizethető bármely
hírlapkézbesítő postahivatalnál,
a Posta hírlapüzleteiben és a
Hírlapelőfizetési és Lapellátási
Irodánál (HELIR)
Budapest XIII., Lehel u. 10./a.
közvetlenül vagy postautalványon,
valamint átutalással a
HELIR 215.96162
pénzforgalmi jelzőszámára.
Előfizetési díj
negyedévre 22,50,
félévre 45 Ft,
egy évre 90 Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032
Szerkesztőség:
Budapest XI., Orlay u. 4.
Levélcím:
Budapest, Postafiók 112. 1502
Telefon: 668-457
Főszerkesztő: DÖBRENTEY ILDIKÓ
Olvasószerkesztő: Baktay Miklós
Képszerkesztő: Pócs Mara
Levelező: Forgách Balázs
Adminisztrátor: Bálint Lajosné
A beküldött kéziratokat
nem őrizzük meg
és nem küldjük vissza
XXXII. évfolyam. 5. szám.

FOLTOSTÉRDŰ DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

bekopog Levente Péterhez

Foltostérdű Dörmögő Dömötör
Vilmos! Idenézzetek!... Kifér
ház az ablakon!

és Gryllus
Vilmoshoz.

.../Surran egy manó...
Máris befejezem...
Kész az indulód,
Foltostérdű
Dörmögő Dömötör.
Péterrel elénekeljük
a másik
oldalon.

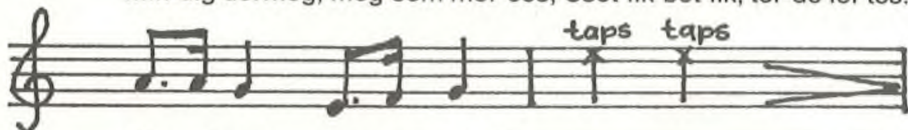

GRYLLUS VILMOS — HORGAS BÉLA

DÖRMÖGŐ INDULÓ

Min-dig dörmög, még-sem mor-cos, Cset-lik-bot-lik, tér-de fol-tos.

Dör - mö - gő, drum - ma - hó! Pssz...

Sur - ran egy ma - nó

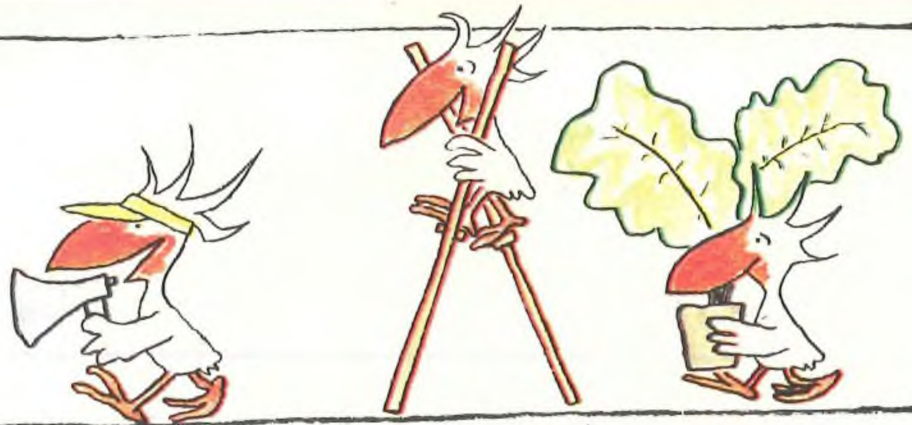
Be nem áll a kacsa szája,
Kék a kutya harisnyája.
Dörmögő, drumma hó!
Pssz...
Surran egy manó

Tündér libben: kész a csoda,
Virágzik a fafurulya.
Dörmögő, drumma hó!
Pssz...
Surran egy manó

Ismeri Ön a kakadut?

(Részletek Rákoss Péter könyvéből,
amelyet a Móra Könyvkiadó az Ünnepi Könyvhéten jelentet meg.)

HORGAS BÉLA

Kupak 2

HORGAS ÁDÁM *rajzaival*

Remélem, emlékeztek még Kupak áprilisi kalandjára... A széles mezőn meglátott két macskabetörőt egy csodálatos dobozzal, s mikor a gazok megijedtek és elfutottak, hősünk a közeli várkastélyba tért...

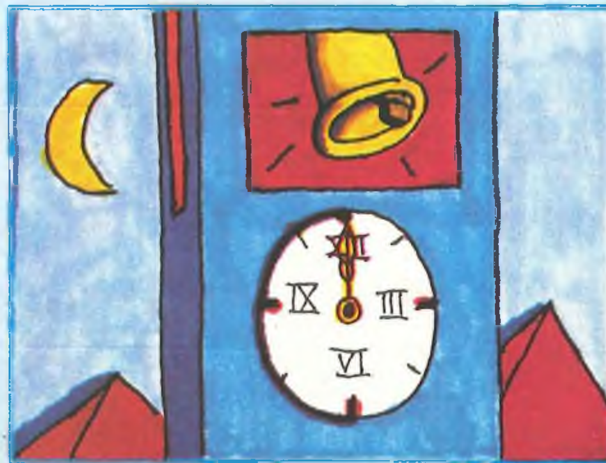

1. Kupak, a kék egér, belép a várkastélyba – kezében a talált csomag. A Kapus, amolyan bojtos-sapkás törpe, utat enged: „Tessék, csak tessék, Kupak, tessék..." No, ez igazán kedves, ez ilyen kapus ritkaság manapság...

2. Vagy mégsem? Mert alig lépett be Kupak a talált csomaggal, hogy csöndes zugot keressen a kibontásra, a Kapus, az a kedves Kapus a várúrhoz sietett és beárulta hősünket... Hogy ez volt a dolga? Akkor is árulás.

3. Közben éjfélt ütött szépen a vén óra, a várkastély legmagasabb tornyában. Kongott-bongott a táj\u00e9k, belereszkettek a falak. Kupak persze oda se neki – Ő csak csomagra figyelt és a lába elé nézett...

4. Le a sárga lépcsőn – ott aztán kibontom, gondolta Kupak, de hiába. Egy bumfordi, kék-zöld lábu lélek, sőt szellem toppant eléje. Azt se monta, „bumm", csak kiragadta karjaiból a csomagot és elszelelt.

5. Kupak nyargalt utána — és összetalálkozott a Várúrral, aki követelte, hogy azonnal adja át neki a csomagot. „Ha tehetném, se tenném" — válaszolta csendesen, hősiesen Kupak. Meg is lett az eredménye.

6. Kellett ez nekem? — töpreng Kupak a börtönben. Ezt kerestem én? Ezért jöttem ide? Nyugalom van, az igaz, ha nála lenne a csomag, most kibontná. De nincs... Hol lehet?... Utána kellene menni, meg kellene szökni...

7. A lábas szellem ezalatt buzgón rakosgatta kék-zöld tappancsait, lihegve mászott föl a csigalépcsőn. Bizonyára fűtötte a kíváncsiság... Vagy tudta, hogy mit visz? Hej Kupak, hej csomag, egymásra találtok-e még?

AZ ANYAMÓKUS

(Részlet Salma Lagerlöf Nils Holgersson csodálatos utazása című könyvéből.)

Éppen azokban a napokban sokat beszéltek egy különös esetről, még az újságok is megírták. De az emberek legtöbbje mesének hitte, mert nem tudta megmagyarázni.

Az történt tudniillik, hogy egy anyamókust fogtak a Kerek-tó partján, a mogyorósban, és elvitték a közeli tanyára. Ott nagyon megörültek a lompos farkú okos szemű állatkának és azt hitték, hogy egész nyáron szórakozhatnak majd vele, nézik ahogy ugrándozik, mogyorót hámoz és ropogtat. Volt valami régi mókusketrecük, azt kitakarították, úgy gondolták, hogy az ajtós-ablakos házacska lesz az ebédlő- és hálószobája — ágyat is csináltak falevelekből, és odakészítettek neki egy csésze tejet és pár szem mogyorót. A ház előtt a drótból font kerék meg jó lesz játszóhelynek, azon fog körbe-körbe kapaszkodni, szökdelni.

A tanya lakói szentül hitték, hogy pompásan gondoskodtak a mókusról, és csodálkoztak, mikor látták, hogy szomorúan és haragosan gubbaszt a szoba sarkában, és olykor-olykor egyet kiált, mintha panaszkodna. Az ételhez nem nyúlt, a kereket nem forgatta.

„Talán még fél tőlünk — gondolták: — Holnapra megszokja helyét és akkor jókedve lesz."

Véletlenül éppen aznap valami vendégségre készültek azon a tanyán, és nagyban sütöttek-főztek. Lehet, hogy a tésztájuk nem kelt meg rendesen, lehet, hogy kezük járt lassan, de az asszonyok még késő este is a konyhában sürgölődtek.

A sütő-főző asszonyoknak persze más gondjuk volt, nem értek rá a mókussal törődni. De nagyanyó már kiöregedett a konyhai munkából, és lefeküdni nem volt kedve, mikor az egész ház még talpon van. Késő este is az ablakban ült és kinézett az udvarra.

A sarkig tárt konyhaajtón kiáradt az erős lámpafény, az öregasszony mindent látott az udvaron meg az udvar körül. A mókust is tisztán látta: szüntelenül futkosott ki-be, szobájából a kerékre, a kerékről a szobájába. Nagyanyó furcsállotta, hogy ennyire nyugtalan, és azt hitte, az erős fény zavarja, attól nem tud aludni szegény.

A boltozott szárnyas kapu is meg volt világítva. Jó késő lehetett már, talán éjfél is elmúlt, mikor nagyanyó meglátott valami nagyon furcsát: parányi emberke osont be a nagykapun — legfeljebb arasznyi magas, de facipőt viselt, és bőrnadrágot, mint a falusi legények. Sokszor hallotta ő is, hogy minden ház körül tanyázik egy törpe, és szerencsét jelent, ha az ember találkozik vele. Azt hitte, hogy az ő házi törpéjük, és nem ijedt meg.

A csöppség előbb óvatosan körülnézett, aztán futásnak eredt, egyenesen a mókusketrechez szaladt. De a ketrec magasan lógott, nem érte fel, hát beugrott a szerszámos kamrába, kihozott valami botocskát, és azt a ketrecnek támasztotta, felkúszott rajta, mint a matrózok a hajtókötélen. Ki akarta nyitni a házikó ajtaját, és rázta, de nagyanyó nyugodtan ülve maradt — unokái belakatolták az ajtócskát, hogy a szomszéd gyerekek el ne vihessék a mókust. Figyelte, mi történik, és látta, hogy a mókus kijön a drótkerékre, és sokáig beszél valamiről a törpével. Aztán, mikor mindent megtárgyaltak, amit kellett, a csöppség leszánkázott a botocskán, és kiszaladt a kapun.

Nagyanyó nem hitte ugyan, hogy még visszajön, de

biztonság okáért mégis ottmaradt az ablakban, és — érdemes volt.

Nemsokára visszajött. Most úgy sietett, hogy facipője alig érintette a földet, szinte repült. Nagyanyó a messzelátó szemével rögtön észrevette, hogy mind a két kezében van valami, csak azt nem tudta, mi lehet. Ami a bal kezében volt, azt óvatosan letette a földre, a másikat meg felvitte a házikóba, és benyújtotta mókusnak — facipőjével sikerült berúgnia az ablakot. Aztán villámgyorsan leszánkázott, felvette a földről a másik valamit, azt is felvitte a ketrecbe, és már repült vissza, ki a kapun. Nagyanyó szemével is alig tudta követni.

Most aztán nem volt maradása a szobában, kiment az udvarra, és a kút árnyékába húzódott, hogy majd ott várja meg a törpét, onnan jobban lát mindent. De nem egyedül várta: a macska is odaosont nagy óvatosan, és meghúzódott a fal tövében, ahol sötét volt, és senki se láthatta.

Sokáig vártak. Nagyanyó már azon gondolkozott, hogy mégis visszamegy a szobába, mert hideg volt a márciusi éjszaka. De éppen, mikor indulni akart, kopogást hallott megint: a csöppség facipője kopogott az udvar kövén. Most se jött üres kézzel, és ami a kezében volt, az fickándozott és nyivákolt. Nagyanyó egy szempillantás alatt megértett mindent, világosság gyulladt a fejében: a törpe a mókus fiait hozta el a mogyorósból, hogy éhen ne haljanak szegények!

Meg se mozdult, nem akart zavarni, és törpe nem is vette észre. De mikor az egyik mókuskölyköt le akarta tenni a földre, hogy a másikat felvihesse az anyjához, meglátta a macska zölden villogó szemét a sötétben. Egy pillanatig tanácstalanul állt, két kezében a két mókusfiúval.

Körülnézett, forgolódott, és most észrevette nagyanyót. Nem sokat okoskodott, odament hozzá, és az egyik kis mókust felnyújtotta neki.

Nagyanyó ki akarta érdemelni a bizalmat, lehajolt, és elvette tőle, szépen fogta a mókuskát, vigyázott rá, míg a törpe vissza nem jött érte.

Másnap, amikor reggelinél együtt volt a család, persze nem állhatta meg, elbeszélte, mi történt az éjjel, de csak nevettek rajta, azt monták, álmodott. Ilyen kora tavasszal még nem kölykezik mókus!

Míg aztán nagyanyó unszolására mégis benéztek a ketrecbe, és látták, hogy a levélágyon négy csupasz és félig vak mókuskölyök fekszik.

— Akárhogy volt is, annyi szent, szégyelhetjük magunkat az állatok és emberek előtt — csóválta fejét a gazda. Aztán fogta és nagyanyó kötőjébe tette az anyamókust meg a négy kicsit. — Eriggy — mondta, vidd vissza őket a mogyorósba!

Fordította: G. Beke Margit

Cirkuszunk porondja: a megterített vasárnapi reggelizőasztal. Rajta a szereplők.

A porondmester — szerepét valamelyik szülő játssza — összeüt két fedőt s harsányan bejelenti:

Mélyen tisztelt publikum!
Amit látnak — unikum!
Itt látható,
itt hallható,
szagolható,
felfalható,
a Világ Első,
Reggeli
Cirkusza!

(Belefúj a tölcsér-harsonába) —
A BOHÓCOK!

Előbilleg és meghajol a sótartó, utána a paprikaszóró.

Paprikaszóró: Ha-ha-h-hapciii.
A nevem Paprikajancsi!
Hol maradsz te teszetosza?

Sótartó: Jövök már, mit vagy úgy oda?
Prüszköl, piros füstfelhőket ontva, mert likas az esze tokja.

Paprikaszóró: Inkább vagyok likas fejű,
mint bedugult vizeseszű.

Sótartó: (Toppan-koppan, felrázza magát): Vízfej én? Ha fejre állok,
mint a kristály sziporkázok

Paprikaszóró: Szikrázol ám, ha megcsaplak.

Összeakaszkodnának — jön a porondmester.

Porondmester: Táguljatok félre-hátra
Első szám a LOVASVÁGTA

A tányéron körben kenyér-lovacskákon szalonna-huszárok. A porondmester megforgatja a tányért — a porondgépet — a huszárok egymásra potyognak.

Paprikaszóró: Ah kitört a fejetlenség!
Kétballábas béna népség.
Sótartó: Méghogy kettő! Hatballábak
Aki a lovát elvesztette,
aló mars a serpenyőbe!

A serpenyő szirénázva bejön. A huszárok pirulva beugrálnak. Serpenyő el.

Porondmester: Folytatódik a móka:
Pufóka, a ZSONGLŐR FÓKA:
Becsúszik a virsli-fóka, retek labdát egyensúlyoz az orra hegyén, majd rápattan egy túlérett paradicsomra. Piruettezik. Elcsúszik.
Pufóka: Ah mi szégyen,
nekem végem!

Porondmester: Ez megőrült, nézék:
élve ugrik be a forró lébe
Halásszuk ki, villa, csáklya,
gyorsan mustárpakolásba!
Paprikaszóró: Most reszkessen, aki gyáva,
jön a cirkusz OROSZLÁNJA!
tereli az IDOMÁRJA.
Az idomár, egy mérges lila hagyma, betereli Bonifácot, a zsemleszín oroszlánt. Az megadóan kitátja száját, de még mielőtt az idomár bedughatná orrfacsaró vértolult fejét, a hős oroszlán hátrahőköl. Becsukja száját — s az istennek se nyitja ki.
Idomár Megállj — számom elrontottad,
se kolbászt, se felvágottat nem kapsz,
lekváron nyammoghatsz.

Az oroszlán szája fülig szalad. Pitizve rohan a lekvárosüveghez.
Idomár *(belerúg):* Te lekvár! Látni se bírlak. Inkább elmegyek FAKÍRNAK,

s elszántan ráfekszik a vágódeszkára. Tus. A kés lecsap.

Sótartó: Ajvé, ez miszlikbe vágva!
Várja piruló huszárgárda.

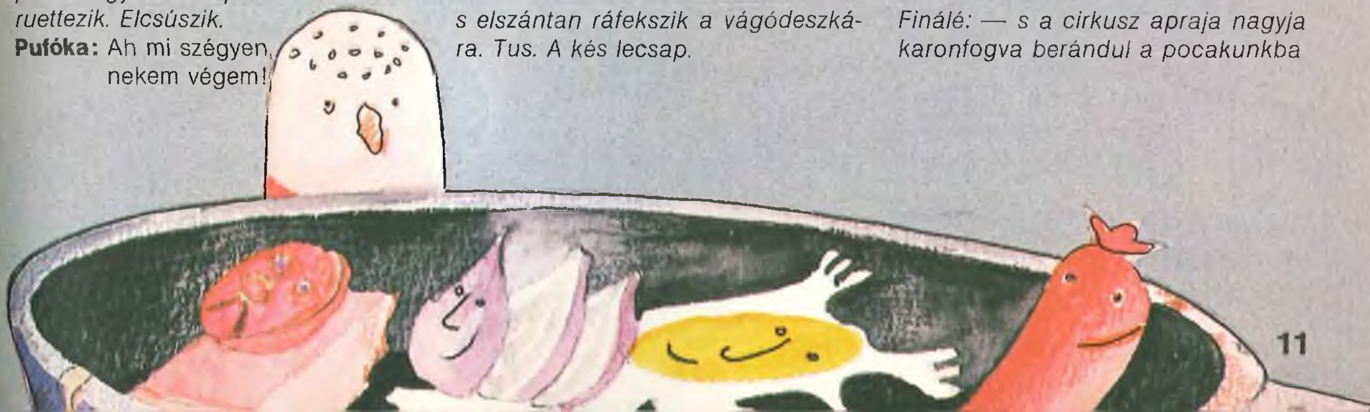
Idomár el sercegő serpenyőben.

Porondmester: És most — lélekzetelállító
jön a fő-fő attrakció
Tojás-Tobiás
a LÉGTORNÁSZ
Zenekar! Tust!
Halálugrás!

Tojás Tóbiás ráplaccsan a szétdarabolt idomárra s a soványra sült huszárokra.

Paprikaszóró: Egek, hiszen ez rátotta!
Sószóró: Ne ömlengj, csak tükörtojás.
Porondmester: Jön a BŰVÉSZ magánszáma, pricc — pracc kavarj varázspálca! Nézd a csoda fakanált! A rántotta előállt!
Pricc-pracc kavarj varázspálca s íme, készen van a rántotta.

Finálé: — s a cirkusz apraja nagyja karonfogva berándul a pocakunkba

Hangosbolt

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fura bolt. Ebben a boltban semmise volt.
Arra járt egy délután Gergő.

— Jó napot kívánok!

— Jó napot, Gergő! Vásárolj valamit!

— Vásárolnék, de mit? Nincs itt semmi jó, semmi, ami eladó!

— Dehogyis nincs! Telistele van a bolt! Hangokat vehetsz, azt árulok. De a hang nem látható.
Gergő kirakosgatta a pénzét az asztalra, s vásárolni kezdett.

— Kérek szépen autóberregést.

— Két pénz az ára.

— Tessék.

— Brrrrrr...

— Köszönöm. Szélzúgás?

— Egy pénz. Szszszszsz...

— Ajtónyikorgás?

— Négy pénz. Nyiiiii...

— Szúnyogzümmögés?

— Két pénz. Zzzzzz...

— Telefoncsörgés?

— Három pénz. Prrr... prrrr... prrr...

— Rigófütty?

— Öt pénz. Fju, fjujuju...

— Vonatzakatolás?

— Egy pénz. Kattakattakatta...

— Kutyamorgás?

— Két pénz. Mrrrrrr...

— Sok-sok hangot vásároltam! De most elfogyott a pénzem.

— Akkor kapsz tőlem ráadást: három tapsolást! Csitt, csatt, csatt!

— Köszönöm szépen. A viszontlátásra!

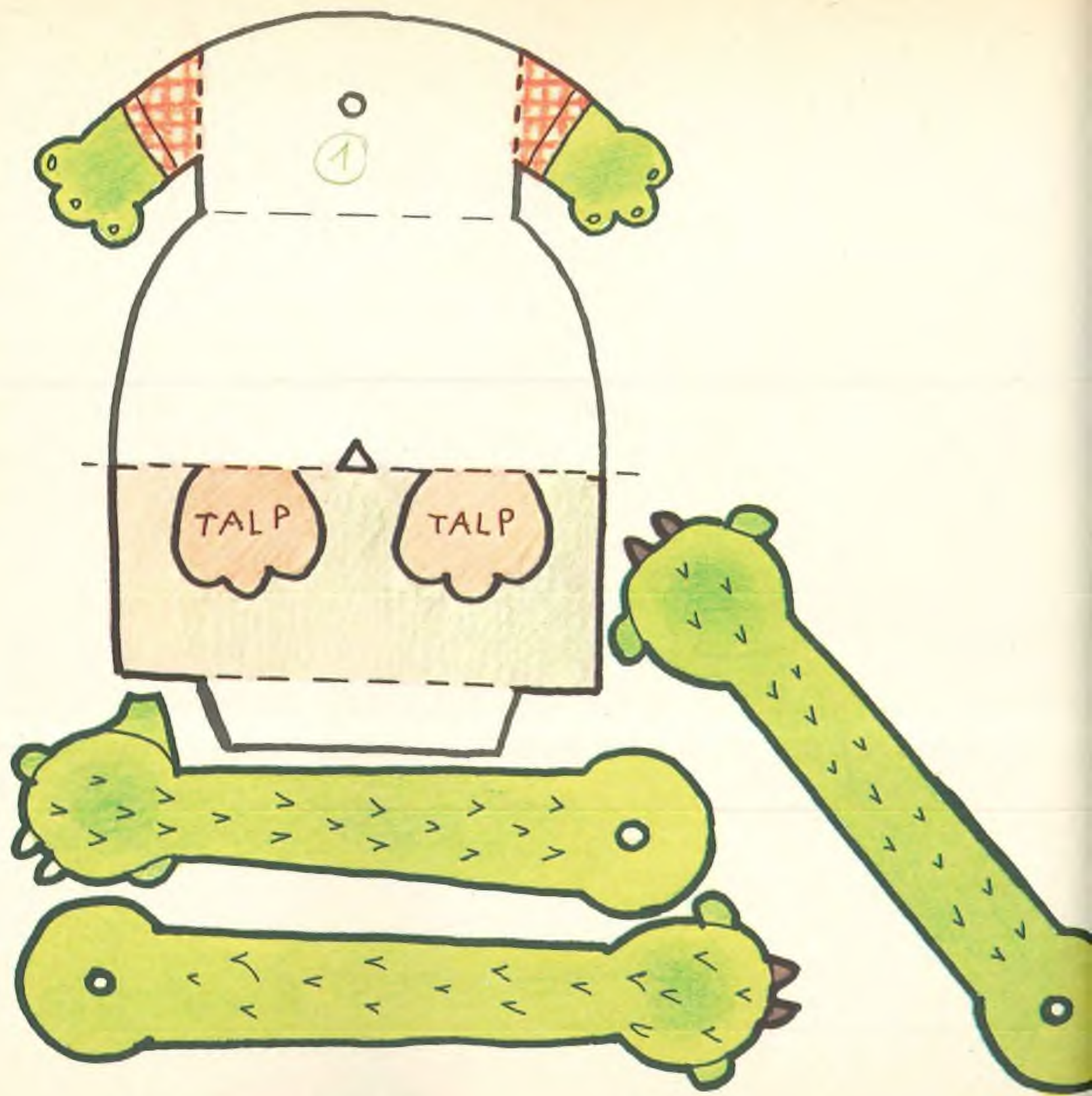
— Gyere el máskor is! Lesznek új hangjaim!
Gergő hazament. Vitte a fülében a hangokat. S otthon elmesélte:

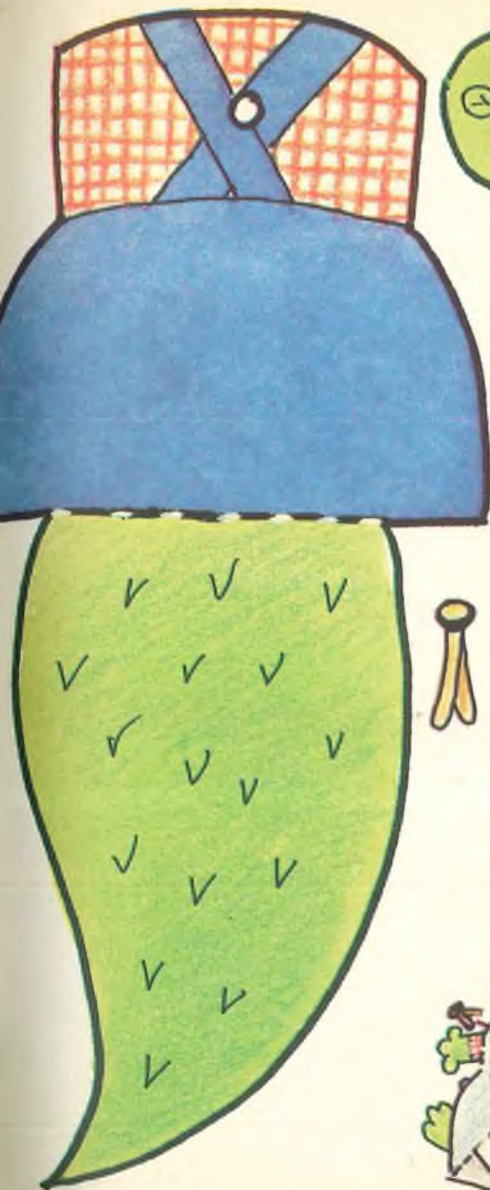
— Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fura bolt. Ebben a boltban semmise volt.

A Sárkánygyerek
látható e képen,
a melléklet kedvéért
áll ő ilyen szépen.
Ha tehetné, fára mászna
odakinn a réten!

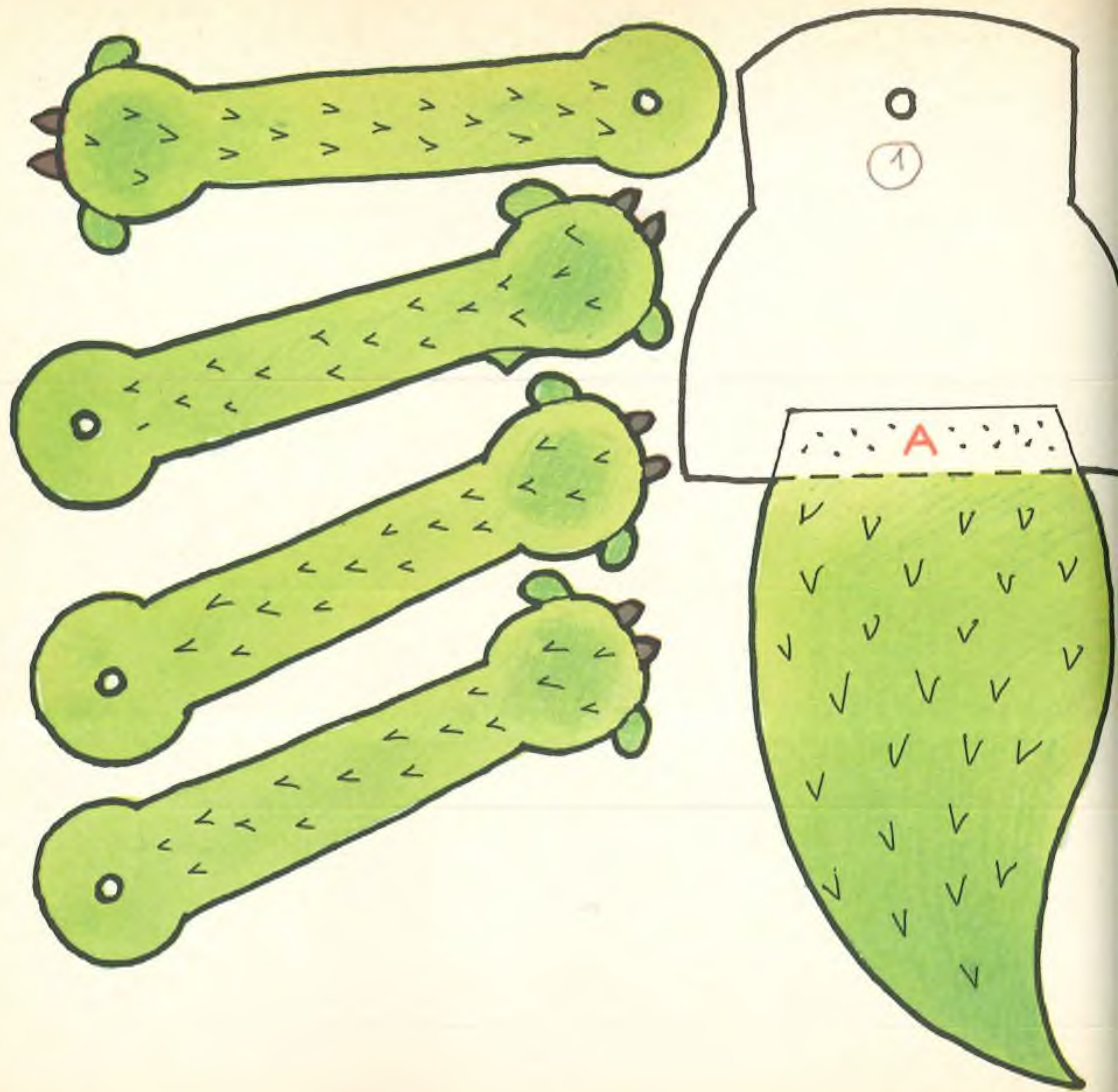

A MELLÉKLET F. GYÖRFFY ANNA MUNKÁJA.

1
TALP
TALP

1
A

Hangosbolt

Játszd el apuval vagy anyuval a hangos boltot. Rakd ki a pénzedet (lencsét, babot, kavicsokat) a színes körökre, s fizess a hangokért. Ha jól számolsz, a mese végére épp elfogy a pénzed.

Marék Veronika

Kép: RÁKOSI ANIKÓ

BÖSKE NÉNI

Böske néni,
elefántja,
nagyobb lett,
mint a szobája.

Böske néni,
nagymamája,
nagyobb lett,
mint elefántja.

Böske néni,
önmaga,
nagyobb lett,
mint a nagymama.

Mind a hárman,
lassacskán,
nem fértek el,
Böske néni lakásán.

Írta: Kis Dániel 7 éves korában

KIS BENEDEK:

Cseresznyefa tetejében

Cseresznyefa tetejében
rigó füttyög, nyár vagánya,
dugig tele cseresznyével
sárga begye: tarisznyája

Nem vagyok remete én se,
kapom, fölmászok a fára,
zöld záporban megvillámlik
rigóságom sárga szárnya.

Fa hegyében meg sem állok,
kapom, fölmászok az égig,
éjjel az ég hajlós ágán
szép szerencsecsillag érik.

Többet onnan le nem jövök,
rigónótákat fütyülök,
iker csillagcseresznye
illik majd fülemre.

Márciusi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

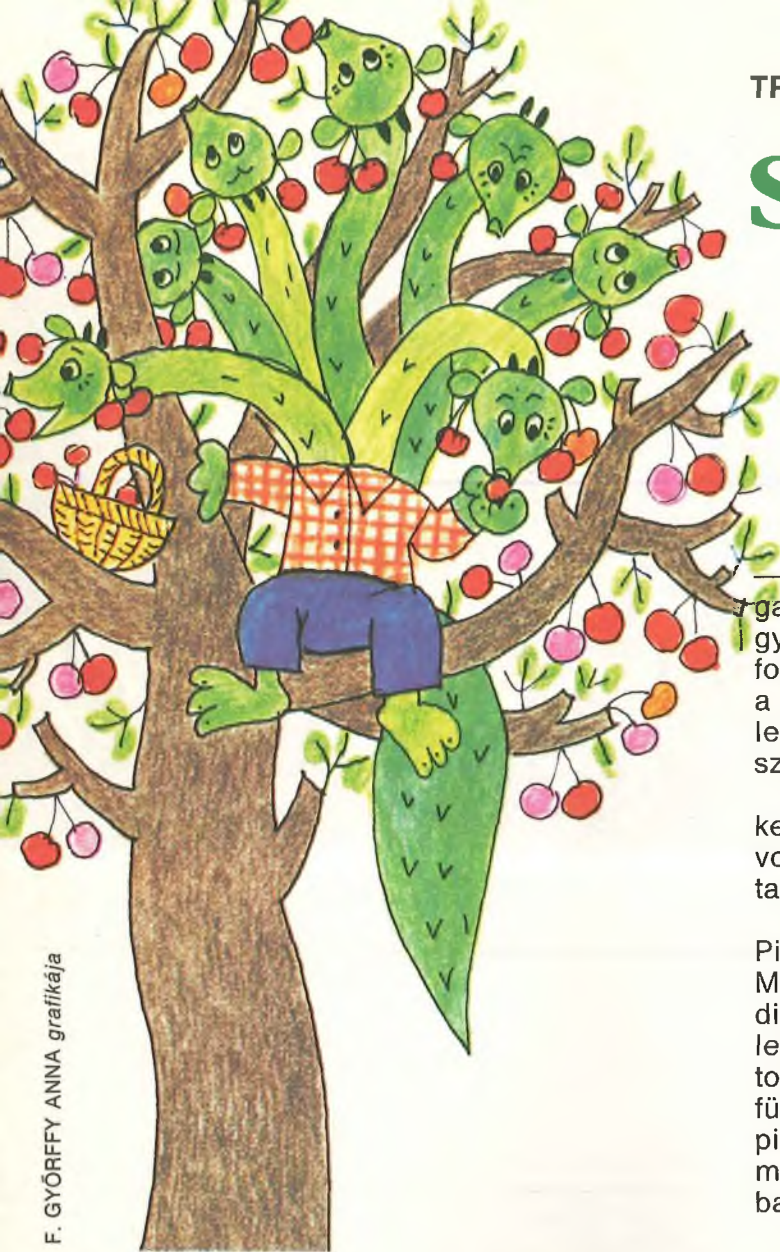
A labda nem illik
a V-vel kezdődő szavak közé.
Kilenc hóvirág látható a képen.
A képtörténet sorrendje:
első- harmadik- negyedik-
második- kép.
A barka virágzik tavasszal.

Jutalmat kaptak:

Aidinov Szófia, Budapest
Badó János, Kopolt
Báli Gabriella, Budapest
Bese Nóra, Budapest
Bodrogi Gabika, Kozármisleny
Csabai Ágnes, Debrecen
Cser Gábor, Rajka
Csonka Éva, Bük
Endre Balázs, Szentes
Gönczi Ibolya, Sáta
Hudák Viktor, Debrecen
Kádi Laura, Tatabánya
Kerecsényi Nóra, Körmend
Koncz Viktor, Kistokaj
Koskai Sándor, Dunaföldvár
Laczkó Rita, Csanytelek
Lehoczki Zoltán, Csobánka
Mercs Misi, Debrecen
Miheller Melinda, Tiszkécske
Nagy Elemér, Csökmő
Pintér Anita és Betti, Nagyatád
Rácz Balázs, Budakalász
Tihanyi Kinga, Szeged
Tawfig M. Ahned, Budapest
Tóth Renáta, Bugyi
Tóta Anett, Szigetszentmiklós
Zsalakovics Ágnes, Salgótarján
Zsikla Csaba, Jánoshalom

TRENCSÉNYI LÁSZLÓ:

Sárkánygyere

F. GYÖRFFY ANNA *grafikája*

— Érik a ropogós cseresznye — ezt dúdolgatta apa este a fürdőszobában, a Sárkánygyerek ebből már sejtette, *valami* történni fog. Azt olvasták ugyanis az újságban, hogy a Cseresznyéskertben ebben az évben is lesz „Szedd magad mozgalom". Ezt nagyon szerette a Sárkánygyerek!

Kora reggel, nagy kosarakkal felszerelkezve HÉV-re ült az egész család. A zöld vonat egészen a Cseresznyéskertig szállította az utasokat.

Igen szép termés ígérkezik ezen a nyáron. Piroslik a sok gyümölcs a terebélyes ágakon. Míg a szülők a kosarakat rendezgették, addig a Sárkánygyerek gyorsan kiválasztotta a legsudárabb, legszebb fát, és máris hozzálátott a szedéshez. Először is akasztott minden fülére egy páros fülbevalót. A legszebb, legpirosabb, legropogósabb szemeket azonmód bekapta. Néhány szemet dobott a kosárba is.

A cseresznyeszüretet — mondani sem kell

a cseresznyefán

— elég hamar megunta. De a fa csúcsa vonzotta. A legilledelmesebb fejecske ugyan motyogott valamit arról, hogy „hiszen cseresznyét szedni jöttünk", a legtorkosabb pedig arról, „milyen jó is lesz télen a sok befőtt", de a többi feje hallani sem akart már erről.

Fel, fel a magasba! Minél magasabbra! Ahol a szél susog a levelek között, mint a hinta hajladoznak az ágak.

Anyja oda sem mert nézni! Jaj, mi lesz most?

Apja létráért szaladt, s megindult a gyerek után. Elég ideges volt, de nem mert haragosan szólni a gyerekre, nehogy egy hirtelen mozdulat miatt potyogjon le a magasból.

A Sárkánygyerek pedig csak kúszott-mászott fölfelé. Egyre följebb.

— Legalább azt mondd, fiacskám, nem félsz ott fenn?

— Neeem! — hangzott a magasból. (Csak a legkisebb feje suttogta halkan, hogy igen.)

Apjának valami eszébe jutott.

— Mondd, Fiacskám, egyáltalán tudod, mi *az a félés?*

— Igeen!

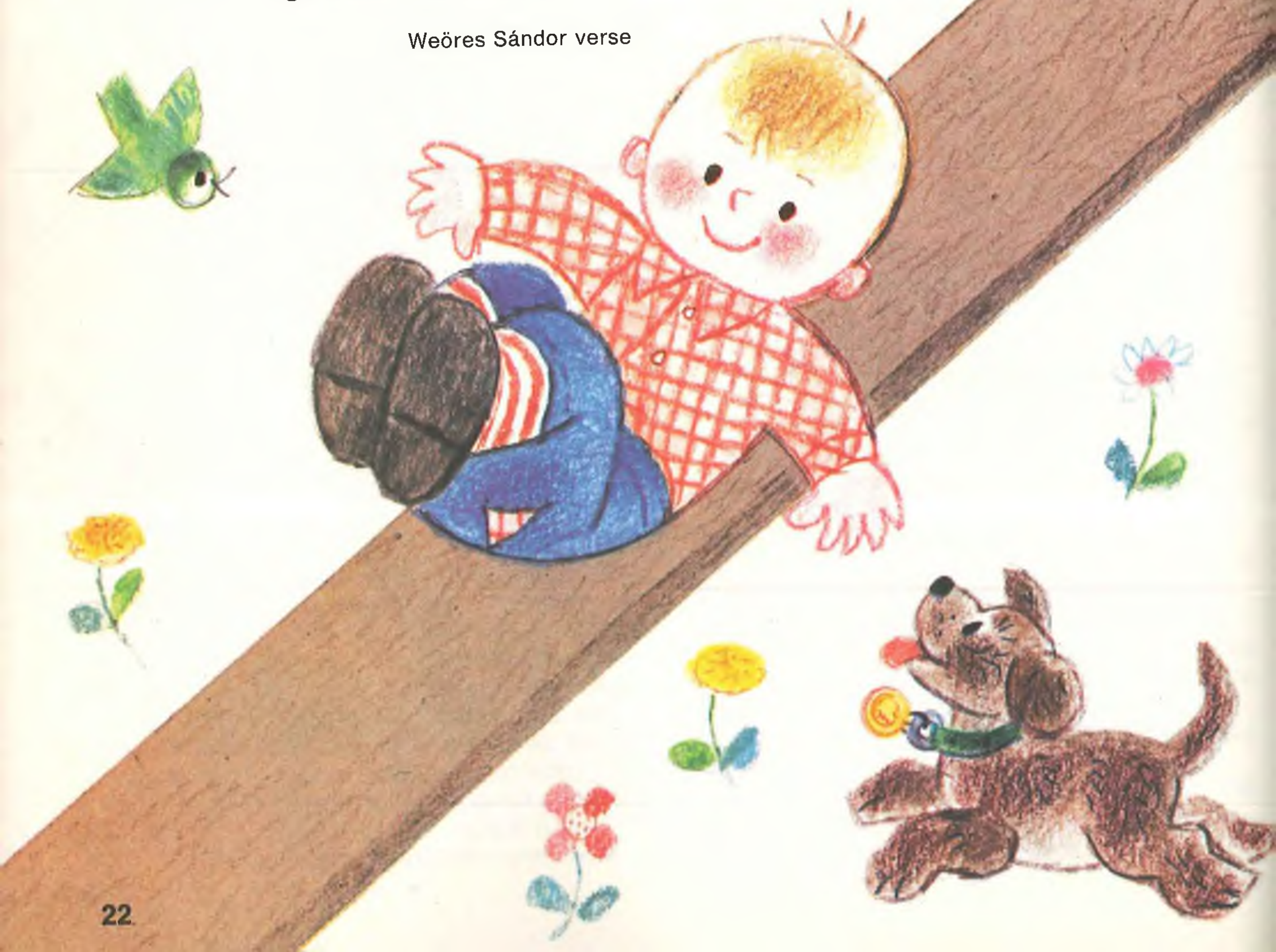
Ez a válasz megnyugtatta Apját. Akkor nagyobb vakmerőségre nem kerülhet sor. Nyugodtan követte fiát a létrán, szemével óvatosan kísérte, két karjában állandó készültségben, hogy elkapja, ha mégis valami baj történne.

Nem történt baj. Sárkánygyerek egy darabig üldögélt a fa tetején, körülnézett mind ahét fejével, bekapta a két legszebb szemet a legmagasabb ágról, fütyölgetett a madarak után, majd úgy döntött, hogy lemászik. Segítségre alig szorult. A legalsó ágról ugyan ugrani akart, de amikor anyja aggódó szemeit közelről meglátta, meggondolta magát, s szépen nyugodtan lecsimpaszkodott a kiálló vastag ágról.

Majd enni kért, mert megéhezett.

Deszkán csúszik a gyerek,
újra visszamászik,
szép nadrágja kirepedt,
inge csücske látszik.

Weöres Sándor verse

F. GYÖRFFY ANNA *grafikája*

Anya! Miért kell dolgozni menni?

— Aki dolgozik, olyasmit csinál, ami másoknak is hasznos. Házat épít, gyerekekre vigyáz, villamost, autóbuszt vezet. A munkájáért fizetést kap, vagyis pénzt. A pénzért pedig vásárolhatunk az üzletben tejet, kenyeret, párizsit, vagy ami éppen kell.

— *De anya! Én nem szeretem a párizsit, azt ne vegyél!*

— Jó, de akkor rágót se vegyek?

— *De! De! De! És mogyorókrémet!*

— Figyelj csak! Nem költhetem el az összes pénzemet, mert nem kapok minden nap fizetést, csak sokkal ritkábban: minden hónapban egyszer. Ahogy a Dörmögő is minden hónapban csak egyszer jelenik meg. De a pénznek elégnek kell lennie minden napra.

— *Ha felnőtt leszek, én is dolgozom majd?*

— Biztosan. Remélem, találsz valami olyan munkát, amit szívesen csinálsz.

Dr. Vajda Zsuzsa

Keresd meg a képen a három furcsaságot! Küldd be a megoldást!

KOLTAI ÉVA *grafikája*

ZÖLDSÉG

ZÖLDBÉRT

TÓTH LÁSZLÓ:

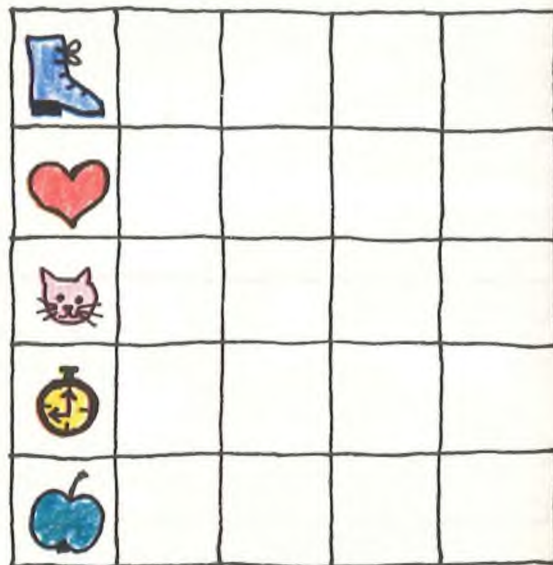
Százlábúné bánata

Százlábúnénak oly nagy kedve volna most zokogni,
férjeura hetvenhét lábán kilyukadt a zokni:
— Egyet, kettőt... hatot, hetet... hetvenhetet megstoppolni?
Oh be nagyon kedvem volna most,
oh, be nagy kedvem zokogni!

Melyik állat nem szerepel a 9. oldalon levő képen?

Töltsd ki a rejtvényt, és küld be!

…afika: SIKUR MIHÁLY

KÜKÜLLŐ-KALENDÁRIUM

REICH KÁROLY *rajza*

KÁNYÁDI SÁNDOR

Tavaszutó

*Ázik a Küküllő,
paskolja a zápor,
tovatűntén is még
csurog a fűzfákról.*

*Játszik az esővel
a nap mosolyogva,
szivárványhidakat
ível a folyóra.*

*Récefiókákat
vezényelő vének
tanítgatják a szép
búvármesterséget.*

*Messzi jár a zápor,
viszi a szél, húzza:
szemlátomást nő a
nyomában a búza.*

*S meglátván a békák
udvarát a holdnak,
holnapra új záport,
záport kuruttyolnak.*